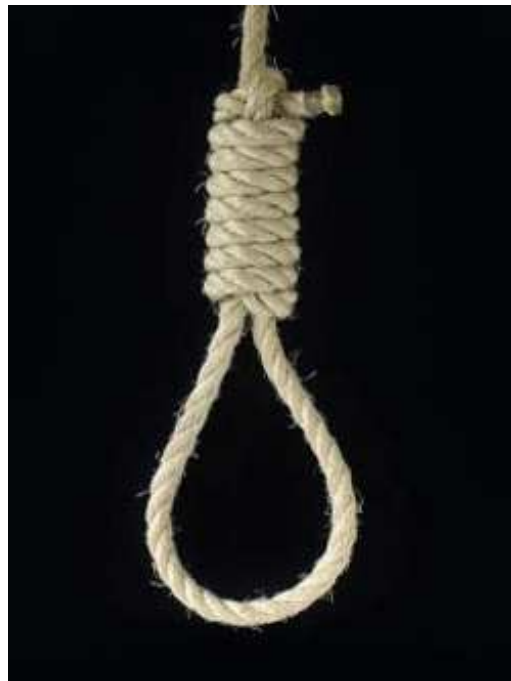

Klaas Vanderspoel

DE HANGENDE SPITS

Toneelspel in 1 bedrijf

Proloog

Waaruit eens te meer blijkt dat een klein en nietig persoon toch groot kan zijn, in het goede en in het... slechte.

De rechercheurs Mie Trajeur en Cara Bijl krijgen hier ook mee te maken.

En wel in de zaak van een bekende voetballer die zelfmoord zou hebben gepleegd, door zich op te hangen. Was het echter wel zelfmoord?

6 Personen:

Han Druyf – de gehangen voetballer (natuurlijk een pop)

Klaas Jan Punteraar – collega van Druyf

Mie Trajeur – rechercheur

Cara Bijn – rechercheur

Dr. Ollig – politiearts

Ger Vin – vingerafdrukken-deskundige

Sica Jas – politiefotografe

Eerste en enige bedrijf

Een logeerkamer met daarin: een tafel plus enige stoelen.

In de hoek een opklapbed.

Midden in de kamer hangt een vrij kleine, tengere man aan de lamp.

Hij heeft zich kennelijk opgehangen.

Onder hem op de vloer ligt een omgevallen krukje.

De naam van de man was Han Druyf.

Hij was de gevierde spits van de amateurclub FCG.

Dr. Ollig, de politiearts, een oudere man, staat er vlakbij en kijkt naar hem.

Bij de deur staat de collega van de gehangen man.

Deze voetballer heet Klaas Jan Punteraar.

Het is een jongeman van zo'n jaar of twintig.

Twee vrouwelijke rechercheurs, te weten Mie Trajeur en Cara Bijn, staan naast hem.

De fotografe Sica Jas is jonger dan de rechercheurs

De man voor de vingerafdrukken, Ger Vin is geheel kaal.

Dr. Ollig:

Zo op het eerste gezicht, zou ik zeggen: zelfmoord. Maar ik ben er niet helemaal zeker van. Sectie zal dat wel kunnen uitwijzen, denk ik. Dat zal ik zelf zo spoedig mogelijk doen.

Mie Trajeur:

Dus je bent niet geheel zeker van zelfmoord?

Cara Bijn:

Denk je dat hij misschien voordien gewurgd is?

Dr. Ollig:

Inderdaad, dames.

Cara Bijl:

Tjonge dokter, dat opent nieuwe perspectieven...

Mie Trajeur:

Inderdaad, mijn idee!

Dr. Ollig:

Als ik jullie was, zou ik nog maar eens goed rondkijken, misschien ontdek je nog een of andere aanwijzing.

Mie Trajeur:

Dat zullen we zeker doen.

Cara Bijl:

Bedankt voor de tip, dokter.

Dr. Ollig:

Als Sica Jas en Ger Vin klaar zijn, mag wat mij betreft het lijk wel afgevoerd worden. Ik zal zelf de sectie verrichten.

Mie Trajeur:

Komt in orde, dokter. En nog bedankt, hè?

Dr. Ollig:

Graag gedaan, hoor! En jullie nog veel succes toegewenst.

Cara Bijl:

Bedankt, en tot ziens, dokter.

Dr. Ollig:

Ja, ook tot ziens. Tot het volgende lijk zullen we maar zeggen.

Mie Trajeur:

Ja, tot dan, dokter.

De dokter verlaat fluitend het toneel.

Cara Bijl:

Fijne man, die dokter. En hij zit vol humor.

Mie Trajeur:

Ja, zoals een bok vol keutels zit!

Cara Bijl:

Sica, je kunt wel beginnen, hoor!

Sica Jas: Zal ik doen, dames! Ik popelde al om te mogen beginnen! De fotografe begint allerlei opnames te maken met haar camera, uit verschillende hoeken en perspectieven. Ondertussen praat ze aan één stuk door, meest tegen zichzelf.

Sica Jas:

Nou, voetballertje, je hangt er maar zielig bij, hoor. Net een geknakt plantje. Waarom heb je er eind aan gemaakt, vast niet vanwege een ongelukkige liefde... Want zo knap zag je er niet uit. Hoewel ze zeggen altijd: op ieder potje past een dekseltje, dus misschien heb ik het toch niet bij het rechte eind.

Mie Trajeur:

Ik heb eens ergens gelezen: Dat als iemand steeds in zichzelf praat, dat een teken van naderende krankzinnigheid is....

Sica Jas:

Dat zal zo vaart niet lopen, Mietje! Mijn moeder sprak ook altijd in zichzelf en die is ook niet krankzinnig geworden.

Cara Bij:

Leeft je moeder niet meer, Sica?

Sica Jas:

Helaas niet. Die is op de kermis hier in de stad dodelijk verongelukt.

Mie Trajeur:

Nee toch! Hoe is dat gebeurd, Sica?

Sica Jas:

Ze stond te kijken naar de dikke dame. Die zat in bikini op het podium voor de haar tent. Op een gegeven ogenblik, knapte het bandje van haar bustehouder. Ze riep om een vrijwilliger uit het publiek, die haar moest komen helpen. En in het gedrang dat ontstond, is mijn moeder onder de voet gelopen en gestorven...

Cara Bij:

Wat tragisch, Sica.

Mie Trajeur:

Nou en of, zeg dat wel! Leeft je vader nog wel, Sica?

Sica Jas:

Nee, die is helaas ook al enige jaren dood. Hij had na de dood van mijn moeder een verhouding met een getrouwde vrouw gekregen. Op een dag lag hij met haar in bed, toen de man van die vrouw onverwachts thuis kwam. Die vrouw raakte in paniek en riep tegen mijn vader: 'Spring gauw uit het raam' En hij deed het ook nog, maar vergat daarbij dat die vrouw op de dertiende verdieping van een flat woonde...

Cara Bij:

Tjonge, wat een pechvogel!

Sica Jas:

Zeg dat wel, Cara. Helaas kon mijn vader, die pechvogel, niet vliegen...

Mie Trajeur:

Ja, wat wil je. Vanaf de dertiende verdieping... En dertien is altijd al een ongelukgetal geweest.

Sica Jas:

Afijn, zand erover. Zeg, ik ben klaar, hoor. Ger, jongen, vertoon jij nu maar eens je kunstjes!

Ger Vin:

Dat zal ik zeker doen, Sicaatje.

Hij begint het krukje op vingerafdrukken te onderzoeken, zonder de positie ervan te veranderen. Daarna neemt hij ook de vingerafdrukken van de voetballer Klaas Jan Punteraar.

Klaas Jan Punteraar:

Waarom neemt u vingerafdrukken van mij? Ik ben toch hopelijk geen verdachte?

Ger Vin:

Welnee, meneer. Dat is gebruikelijk. We nemen altijd standaard de vingerafdrukken van personen die in aanraking zijn geweest met iemand die op min of meer verdachte omstandigheden is overleden. Ik neem aan, dat u wel eens bij meneer Druyf, die hier hangt, over

de vloer kwam?

Klaas Jan Punteraar:

Natuurlijk. Dagelijks. We waren niet alleen collega's, maar ook vrienden. Han woonde trouwens bij mij hier in huis. Dit huis is namelijk mijn eigendom en omdat hij nog maar pas bij onze club was en tijdelijk geen onderkomen had, heb ik hem aangeboden om zolang bij mij in te trekken, tegen een geringe vergoeding.

Ger Vin:

Nou, dan zult u misschien dat krukje ook wel eens aangeraakt hebben, is het niet?

Klaas Jan Punteraar:

Inderdaad, meneer Vin. Dat klopt.

Ger Vin:

Ziet u wel. Dat dacht ik al.

Mie Trajeur: (Even later)

Mag ik even jullie aandacht? Meneer Druyf heeft geen zelfmoord gepleegd. Hij is wel degelijk vermoord.

Klaas Jan Punteraar:

Dat kan toch niet, mevrouw? Wie moet dat dan gedaan hebben. Er is hier helemaal niet ingebroken of zo.

Mie Trajeur:

Dat klopt. Maar dat was ook niet nodig. Meneer Druyf liet zijn moordenaar argeloos binnen.

Klaas Jan Punteraar:

Moordenaar? Bedoelt u soms dat...

-Einde zichtversie-